

ZAŠTO STE ME TRAŽILI?

Sveta Obitelj, C

Zamislite ovaj slučaj. Odete na put s djetetom. Vraćate se kući. I nakon dana hoda zamijetite da vam nema djeteta, dvanaestogodišnjaka (ah te lude godine!). Vraćate se natrag. Opet dan hoda. To su već dva dana, a da dijete niste vidjeli. Tko bi mogao nabrojiti sve one strašne slike koje vam se u glavi javljaju, koje se sve zlo moglo dogoditi vašem djetetu. I onda ga tražite još tri dana. Van sebe od užasa, umorni, neispavani, gladni i iscrpljeni nalazite ga trećega dana. Dakle, u potrazi ste već pet dana. Čitavu vječnost. I onda ga ugledate. Sjedi mirno u društvu i razgovara. Nezabrinut. Miran. Opušten. kao da je otišao kupiti sladoled. I ne misli kakav bi sad to bio problem. Očigledno nije ni razmišljao da ste proveli najgorih pet dana svoga života. Pa ipak, čuvate živce (ne valja izražavati svoju agresivnost prema djeci) i smirenim glasom upućujete prijekor: kako vas je mogao ostaviti da ga izbezumljeno tražite toliko vremena. I onda dolazi vrhunac. On se čudi zašto se vi uzbuđujete. Pa tako je upravo trebalo biti. [to bi mu čovjek rekao? Bilo bi veoma zanimljivo čuti odgovore roditelja kako bi tekla potraga i što bi na koncu učinili.

Znamo da se upravo tako nešto dogodilo Josipu i Mariji. Tražili su Isusa ukupno pet dana. Uznemireni, zabrinuti, žalosni. I nađu ga u hramu. I kad ga je Marija blago ukorila, Isus mirno odgovara: „Zašto ste me tražili? Niste li znali a mi je biti u onome što je Oca mojega?“

I onda slijedi neobičan rasplet: s jedne strane, Isus je ipak otišao s njima u Nazaret, gdje im je bio poslušan. S druge strane Josip i Marija nisu razumjeli njegovih riječi, ali je Marija brižno čuvala u svom srcu sve ove događaje.

Rekao bih: evo savršenog primjera kako riješiti nesuglasice između roditelja i djece. Jer, očigledno griješi se u dvije krajnosti. Jedna je krajnost da, po sudu odraslih, djeca, razmjerno vlastitoj dobi, uzimaju i suviše slobode. Smatraju da mogu imati sva prava a u isto vrijeme malo ili ni malo obaveza. Posve je razumljivo da roditelji sve priskrbuju i o svemu se brinu, dok oni, mladi mogu posvema živjeti svoj život bez imalo poštovanja i obzira. Zanimljivo je da se u istim slučajevima može očitovati i druga krajnost: roditelji uzimaju „djecu pod svoje“ čineći on njih neke vrste invalida. Sve priskrbuju, o svemu se brinu, sve „drže pod kontrolom“, kao da je njihov ljubimac tek krenuo u vrtić, iako on već ima troje poodrasle djece. I onda kad se bilo koja strana želi iščupati iz čvrstog zagrljaja takve nezrele ljubavi, nastaju silne nesuglasice, razočaranja, kuknjava.

A Isus danas jednostavno govori. kao dvanaestogodišnjak ipak je htio biti poslušan Mariji i Josipu. No u isto im je vrijeme dao do znanja da oni nisu njegovi apsolutni gospodari. To im je pogotovo dao do znanja kad je počeo svoj javni nastup, kao i kad je ono jednom prilikom rekao: „Tko je majka moja, tko su braća moja?“

Marija je u oba slučaja čula, primila i prihvatila. I razmišljala o Božjim čudesima. Takva je prava ljubav. I ona između roditelja i djece Nesebična. Nije nepristojna. Ne traži svoje. Dao Bog da i u našim obiteljima bude prava ljubav. Ona koja uvažava i roditelja i dijete. Ona koja je iskrena. I koja traži i vrši volju Božju.

Zvonko Pažin